Hồi thứ sáu mươi tám
Chung hậu hưng binh phạt Tống
Do Minh cầu yết Do Cơ

Nói về canh ba đêm ấy, ba viên nữ tướng và Chung hậu mở cửa thành ra tới Dã Trư Lâm hội binh, Chung hậu phong Liêm Thoại Hoa làm tiên phong, Ngọc Nga, Ngọc Trinh làm tả hữu thanh quân, còn Chung hậu thì cầm ấn Nguyên nhung, chỉ dặm Hà Nam tấn phát.

Đây nói về Tống Nghi vương đương lúc lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Tề bang Chung Vô Diệm hưng binh tới xâm phạm nước mình, ngoài Bắc nó đã đồn dinh, nên chúng tôi phải mau vào tâu lại.

Nghi vương nghe nói thất sắc, giây lâu mới phán rằng:

– Bữa trước ta có tiếp được biểu văn của Huyết Hồ báo tiệp, nói lập trận Ôn Hoàng tại thành Lâm Tri, sao nay Chung hậu còn tới đây gia phạt.

Nghi vương vừa dứt lời, xảy thấy một vị Tống binh bước ra tâu rằng:

– Ngu thần xin ra đón địch và coi sự chân giả lẽ nào?

Nghi vương bèn dặn rằng:

– Khanh có đi phải cho cẩn thận, chớ nên khinh dễ Tề binh mà lầm.

Hoa Hưng cúi đầu lĩnh mệnh, trở về dinh truyền tám viên phó tướng, sửa sang nai nịt, kiểm điểm binh mã xong rồi, phát ba tiếng pháo mở cửa thành xông ra, thẳng tới Tề dinh khiêu chiến.

Còn binh Tề đi được mười lăm ngày đường đã tới kinh thành nước Tống, Chung hậu truyền lệnh đồn binh mới xong, chưa kịp hạ chiến thư thì đã nghe pháo nổ vang trời, biết có địch quân xuất trận. Kế thấy quân vào báo rằng:

– Tống tướng tới dinh tiền khiêu chiến, xin nương nương phát lệnh thi hành.

Ngọc Trinh tâu rằng:

– Thần xin ra ngựa đối địch cùng tướng Tống.

Chung hậu nhậm lời. Ngọc Trinh lên ngựa dẫn theo năm trăm binh, phát pháo xông ra tới trận. Hoa Hưng thấy có một viên nữ tướng xuất chinh bèn hỏi rằng:

– Bớ viên nữ tướng, mi tên họ là chi? Vậy chớ nước Tề đã chết hết, không người nên mới sai đàn bà đi đánh giặc sao?

Ngọc Trinh thấy Tống tướng mặt đen như mực, lại cưỡi ngựa Ô truy, đầy mình thiết giáp thiết khôi, cầm cây thiết thương rất hung dữ, bèn đáp rằng:

– Ta đây Ngọc Trinh là danh tự, vợ của Tây Lỗ vương gia, như mày biết danh ta thì phải quy hàng cho sớm rồi ta tâu cùng Chung quốc mẫu tước lộc sẽ ban cho. Nếu chẳng nghe thì xưng họ tên đi để ta đưa về âm phủ.

Hoa Hưng cười và đáp rằng:

– Chức làm Tổng binh chiêu thảo, tên gọi là Hoa Hưng. Vậy xin nàng cho ta hỏi: Huyết Hồ nhiều mưu thâm kỳ diệu, tại Lâm Tri đã lập trận Ôn Hoàng, Tuyên Vương cùng Chung Vô Diệm đã ngọa bệnh tại sàng, nay còn Chung hậu nào tới đây mà gây họa?

Ngọc Trinh đáp:

– Huyết Hồ dùng kế độc đã bị Thánh mẫu bắt rồi và bốn người học trò của nó bị bắt treo mỗi đứa một nơi, còn Ngô Khởi cũng đã bị phân thây muôn đoạn. Tống binh ngươi mười vạn đều làm quỷ nơi âm ty. Nay Chung hậu đề binh tới đây quyết bắt cho được Nghi vương và Ân Hậu.

Hoa Hưng nghe nói nổi giận vung thương đâm liền, Ngọc Trinh cũng đưa đao tới đỡ. Đánh luôn ba chục hiệp chưa phân hơn thua, Ngọc Trinh bèn lấy cái Kim Hoàn tế lên, Hoa Hưng ngó thấy thất kinh bỏ chạy. Ngọc Trinh lấy tay chỉ tới mà nói rằng:

– Tống tặc chạy đâu cho khỏi, hãy coi bảo bối của ta.

Kim Hoàn liền bay theo, đánh Hoa Hưng nhào lăn xuống ngựa. Ngọc Trinh buông cương chạy tới cắt lấy thủ cấp đem về, quân Tống xem thấy chỉnh ghê, Ngọc Trinh bèn thu binh kéo cờ về trại.

Chung hậu xem thấy dâu mình thắng trận thì ngợi khen, rồi sai đem thủ cấp tướng Tống ra bêu trước trại. Xong công việc liền truyền quân dọn tiệc hạ công, ban cho Ngọc Trinh một cặp Kim Hoa, còn Tống binh vỡ tan chạy về tâu lại cho Nghi vương hay. Nghi vương nghe nói Hoa Hưng đã tử trận, bèn rơi lụy mà rằng:

– Vì trẫm làm điều bất nghĩa, nghe lời Báu Lăng Quân, lại thêm tin dụng yêu tăng, bởi cớ ấy mới gây nên họa. Nay văn võ hãy bắt ta trói lại, đem ra dâng cho Chung hậu nương nương, trước là sinh dân khỏi sự tai ương và sau lại bảo toàn xã tắc.